

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **AL INVEST Břidličná, a.s.**, IČ 27376184, se sídlem Bruntálská 167, Břidličná, zast. Mgr. Janem Roznerem, advokátem, se sídlem Seifertova 823/9, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2024, č. j. MPO 91041/2024, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2025, č. j. 9 A 20/2025-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 12. 2024, č. j. MPO 91041/2024, rozhodl o žádosti žalobkyně ze dne 30. 9. 2024 tak, že jí poskytl kompenzaci nepřímých nákladů ve snížené výši 9.445.421 Kč, namísto žalobkyní požadovaných 41.062.531 Kč, a to z důvodu kumulace s jinou veřejnou podporou v podobě zastropování cen elektrické energie.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 26. 6. 2025, č. j. 9 A 20/2025-36, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Městský soud zdůraznil, že pro posouzení veřejné podpory a její případné kumulace s jinou veřejnou podporou je rozhodná její ekonomická podstata a účinky, nikoli deklarovaný účel. Obě veřejné podpory (kompenzace nepřímých nákladů a zastropování cen elektrické energie) vedou k totožnému ekonomickému důsledku, a to snížení nákladů

podniku na odběr elektrické energie v určitém období, přičemž se tyto náklady odvíjejí od spotřeby dané energie. Z tohoto důvodu dochází k překryvu těchto podpor a je nutné uplatnit pravidla pro jejich kumulaci. Námitkám žalobkyně týkajícím se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, porušení legitimního očekávání či retroaktivity městský soud nepřisvědčil. Podmínky pro krácení podpory byly účinné ještě před započítáním předmětného období a žalobkyně neprokázala existenci jakékoli správní praxe, která by zakládala její legitimní očekávání. Závěry žalovaného byly podle městského soudu logické a přezkoumatelné.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších vyjádření účastníků

[4] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] V kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že jak žalovaný, tak městský soud nesprávně dovodili, že programy veřejné podpory je třeba posuzovat podle jejich ekonomických důsledků, nikoli podle jejich účelu. Městský soud nesprávně nahradil zákonný test „stejně způsobilých nákladů“ testem ekonomického účinku veřejné podpory. Namísto systematického porovnání vymezení způsobilých nákladů v jednotlivých notifikačních režimech se omezil na posouzení jejich hospodářského účinku. Stěžovatelka dále namítla, že městský soud zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti, neboť přijal obecné tvrzení žalovaného, podle kterého dochází ke krácení celé kompenzace nepřímých nákladů, aniž by prověřil, zda ke skutečnému překryvu způsobilých nákladů v celém rozsahu došlo. Městský soud se dále nevypořádal s podstatnou námitkou, že výše kompenzace nepřímých nákladů není odvozena od skutečně zaplacené ceny elektřiny a na této ceně vůbec nezávisí, neboť je určována pevným vzorcem, který pracuje s emisním faktorem, cenou povolenek, referenční účinností a spotřebou elektřiny, nikoli s její tržní či účtovanou cenou.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul a popsal podstatu obou veřejných podpor. Částečný překryv nákladů mezi kompenzací nepřímých nákladů a zastropováním cen elektřiny je prokázán. Jakmile obě podpory dopadají na stejnou nákladovou základnu, byť jen z části, musí dojít k aktivaci pravidel kumulace k zabránění nadměrné kompenzace. Překryv lze identifikovat i prostřednictvím ekonomického motivu příjemce, který je v obou veřejných podporách stejný, a to snížení nákladů na elektřinu. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[7] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka uvedla, že žalovaný ve svém vyjádření pouze opakuje tvrzení, která uplatnil již v rámci správního řízení a následně v řízení před městským soudem. Žalovaný se nijak nevypořádává s kasačními námitkami. Zejména nereaguje na výhradu, že městský soud nahradil zákonný test „týchž způsobilých nákladů“ testem „ekonomického účinku“, a to v rozporu s právní úpravou i notifikačními rozhodnutími Evropské komise. Žalovaný rovněž pomíjí námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

pokračování

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti podřadila své námitky pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[10] V první řadě se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Vlastní přezkum rozsudku je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí.

[11] Ve své judikatuře se Nejvyšší správní soud opakovaně podrobně zabýval nepřezkoumatelností rozhodnutí pro nedostatek důvodů (viz např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci.

[12] Konkrétně se podle stěžovatelky městský soud nevypořádal s její argumentací ohledně rozsahu, ve kterém veřejná podpora v podobě zastropení cen elektrické energie skutečně snížila část ceny elektrické energie, která odpovídá nepřímým nákladům na emisní povolenky. Stěžovatelka v žalobě požadovala, aby žalovaný ukázal, jaká přesná část „stropové“ podpory kompenzuje náklady na povolenky. Městský soud však bez dalšího převzal obecné tvrzení žalovaného, podle kterého dochází ke krácení celé kompenzace nepřímých nákladů, aniž by prověřil, zda ke skutečnému překryvu způsobilých nákladů v celém rozsahu došlo.

[13] Ze spisu městského soudu vyplývá, že stěžovatelka v bodě 25 žaloby namítala, že předpoklad žalovaného, podle něhož jakékoli snížení ceny elektřiny automaticky snižuje i nepřímé náklady na emisní povolenky, je chybný. Nesprávnost tohoto závěru spatřovala

žalobkyně ve třech důvodech. Zaprvé, že náklady na emisní povolenky zůstávají součástí cen elektřiny i v případě zastropovaného režimu. Zadruhé, že podíl emisních povolenek na celkové ceně nebyl snížen odděleně, ale byl zahrnut v zastropované ceně. Zatřetí, že žalovaný nijak neprokázal, jakým způsobem zastropování cen elektřiny snížilo právě tu část ceny, která odpovídá emisním povolenkám, a namísto toho se opíral pouze o obecné tvrzení o propojení obou podpor.

[14] Z žalobní argumentace stěžovatelky vyplývá, že k případnému snížení mělo dojít pouze ve vztahu té části ceny elektřiny, která odpovídá emisním povolenkám, a tvoří tak nepřímé náklady, které jsou předmětem kompenzace. Namísto toho podle stěžovatelky žalovaný nesprávně snížil kompenzaci o plnou výši veřejné podpory spočívající v zastropování cen. Městský soud v bodě 35 napadeného rozsudku uvedl, že „kompenzační částka (A_{maxt}) se vypočítá jako násobek intenzity podpory vyjádřené desetinným číslem (A_i), platného emisního faktoru CO_2 (C_i), ceny forwardu na povolenky za předcházející kalendářní rok (P_{t-1}), záložní referenční úrovně energetické účinnosti (EF) a skutečné spotřeby elektřiny (AEC_i). Soud proto přisvědčil žalovanému, že faktická výše vyplacené kompenzace je odvislá od množství skutečně spotřebované elektřiny ($A_{maxt} = A_i * C_i * P_{t-1} * EF * AEC_i$). Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že žalobce emisní povolenky nenakupuje - pouze nakupuje elektrickou energii, na jejíž ceně se nákup emisních povolenek producentem této energie projevuje. Přílehlavě uvedl, že cena energie se skládá z mnoha faktorů. Náklady na nákup energie nesené příjemcem podpory však tvoří jeden celek. Žalobce tedy v daném případě nese hospodářské náklady spočívající v celkové ceně elektrické energie, a to při zohlednění množství elektrické energie, které v rozhodném období odebral.“ Ze závěrů městského soudu je tak zřejmé, že městský soud nesdílí názor stěžovatelky, že by měly být zohledněny jednotlivé složky ceny elektrické energie (např. emisní povolenky). Naopak dospěl k závěru, že je nutné při kumulaci veřejných podpor zohlednit náklady spočívající v celkové ceně elektrické energie. Nelze tedy přisvědčit námitce stěžovatelky, že by se městský soud nezabýval její žalobní argumentací.

[15] Shodně nelze přisvědčit námitce stěžovatelky, že se městský soud nevypořádal s námitkou nezávislosti výše podpor od skutečně zaplacené ceny elektřiny. Městský soud v bodě 38 napadeného rozsudku poukázal, že „vzorec pro výpočet kompenzací nepřímých nákladů obsahuje faktor spotřeby elektřiny. Obdobně je spotřeba elektřiny zásadním faktorem u podpory spočívající v zastropování ceny elektřiny. Oba mechanismy veřejné podpory snižují náklady na elektrickou energii a odvíjejí se od spotřeby totožné elektrické energie žalobcem. Zatímco v případě kompenzace nepřímých nákladů tvoří způsobitelné náklady spotřebovaná elektřina ovlivněná cenou povolenek, v případě zastropování cen elektřiny jde o spotřebovanou elektřinu ovlivněnou cenovým stropem“. Na základě těchto úvah městský soud dospěl k závěru, že v rámci vzorců obou veřejných podpor figuruje faktická spotřeba elektřiny, jejíž cena je prostřednictvím těchto podpor (sice z odlišných důvodů) snižována.

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou týkající se uplatnění pravidel kumulace veřejných podpor v nyní posuzované věci. Podle stěžovatelky městský soud nesprávně nahradil zákonný test „týchž způsobitelných nákladů“ pouhou úvahou o „ekonomických účincích“ obou podpor, ačkoliv právní úprava i § 5 odst. 2 nařízení vlády č. 565/2020 Sb., o podmínkách poskytnutí kompenzací nepřímých nákladů pro odvětví, u kterých bylo zjištěno značné riziko úniku uhlíku v důsledku promítnutí nákladů spojených s emisemi skleníkových plynů do cen elektřiny (dále jen „nařízení č. 565/2020 Sb.“), jednoznačně

pokračování

vyžadují porovnání konkrétně definovaných způsobilých nákladů, nikoli hospodářského dopadu. Městský soud údajně nesprávně přijal i názor žalovaného, že kompenzace nepřímých nákladů a zastropování cen elektřiny pokrývají totožné náklady, přestože kompenzace se odvíjí od zcela odlišné metodiky zahrnující emisní faktor, referenční spotřebu a cenu povolenek, zatímco zastropování cen bylo mimořádným opatřením reagujícím na tržní výkyvy.

[17] Podle § 5 odst. 2 nařízení č. 565/2020 Sb., *pokud byla nebo má být žadateli poskytnuta jiná veřejná podpora ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie nebo podpora malého rozsahu podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího oblast podpory de minimis ve vztahu k týmž způsobilým nákladům, kompenzace se snižuje o částku odpovídající této veřejné podpoře nebo podpoře malého rozsahu.*

[18] Při posouzení uvedené kasační námitky vycházel Nejvyšší správní soud z rozsudku ze dne 25. 2. 2026, č. j. 1 As 193/2025-51, ve kterém se již vyjádřil k otázce kumulace nyní posuzovaných veřejných podpor. V něm Nejvyšší správní soud uvedl, že:

[36] *Kompenzace nepřímých nákladů je poskytována na základě § 11 zákona o povolenkách, ve spojení s nařízením vlády č. 565/2020 Sb. Česká právní úprava má předobraz v unijní úpravě, konkrétně ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES, která v § 10a odst. 6 uvádí, že členské státy by měly přijmout finanční opatření ve prospěch odvětví nebo pododvětví, která jsou vystavena skutečnému riziku úniku uhlíku v důsledku značných nepřímých nákladů, jež jsou skutečně vynaloženy na náklady spojené s emisemi skleníkových plynů promítnuté do cen elektřiny. Dále jsou pro věc relevantní Pokyny Komise, které stanovují zásady vztahující se na konkrétní opatření podpory stanovená v čl. 10a odst. 6 a čl. 10b uvedené směrnice.*

[37] *Nejvyšší správní soud shodně s městským soudem podotýká, že nařízení vlády č. 565/2020 Sb. je třeba vykládat ve světle Pokynů Komise, které sice nejsou závazným pramenem práva (představují tzv. soft law), jejich cílem je však poskytnout určitý návod při implementaci a interpretaci závazných unijních předpisů, a lze je proto použít jako výkladovou pomůcku. Podle bodu 1.2. Pokynů Komise představuje kompenzace nepřímých nákladů podporu s ohledem na zvýšení cen elektřiny v důsledku zahrnutí nákladů na emise skleníkových plynů vyplývajících ze systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů v Unii do ceny elektřiny. Cílem této podpory je zabránit vzniku značného rizika úniku uhlíku, zejména v důsledku nákladů na povolenky EU promítnutých do cen elektřiny, jež nese příjemce, pokud jeho konkurenti z třetích zemí nejsou vystaveni podobným nákladům v jejich cenách elektřiny a pokud příjemce není schopen promítnout tyto náklady do cen výrobků bez ztráty značného podílu na trhu (viz bod 20 Pokynů Komise).*

[38] *Jak zdůraznil žalovaný ve svém vyjádření, nepřímé náklady prakticky představují (přesně nevyčíslenou) podmnožinu celkových nákladů stěžovatele na elektřinu. Zároveň lze stěžovateli přisvědčit v tom, že cílem této veřejné podpory je kompenzace „uhlíkové přírážky“, kterou stěžovatel hradí v ceně elektřiny.*

- [39] *Veřejná podpora spočívající v zastropování cen elektřiny a plynu vychází z § 19e energetického zákona a je určena pro kompenzaci zvýšení cen na trhu s elektřinou a plynem v mimořádné tržní situaci v důsledku agrese Ruské federace vůči Ukrajině [viz rozhodnutí Komise SA.107138 (2023/N)]. Shodně s žalovaným považuje kasační soud za podstatné zdůraznit, že tato veřejná podpora vychází z nákladů na elektřinu jako celku (nikoliv pouze z jedné její položky, jako je tomu v případě kompenzace nepřímých nákladů); je určena pro kompenzaci části celkových nákladů na elektrickou energii přesahující určitou referenční hodnotu (strop). Tyto celkové náklady přitom zahrnují rovněž složku nepřímých nákladů.*
- [40] *Pokud jde o ekonomickou podstatu obou podpor, lze konstatovat, že jejich ekonomickým důsledkem je faktické snížení hospodářské náročnosti nákupu energie pro adresáty podpory. V případě kompenzace nepřímých nákladů příjemce podpory následně obdrží peněžní prostředky ze státního rozpočtu na základě žádosti o tuto podporu za období kalendářního roku, zatímco v případě zastropování cen elektřiny má příjemce nižší náklady na nákup elektřiny, tj. vynakládá na ni nižší částku. Efekt obou podpor je nicméně obdobný – dochází k ušetření finančních prostředků na nákup elektrické energie oproti situaci, v níž by uvedené programy veřejných podpor neexistovaly a jejich příjemce by tak musel na nákup elektřiny vynaložit plnou tržní cenu. Jinými slovy, obě podpory ve výsledku kompenzují náklady příjemce na zvýšené ceny elektřiny.*
- [41] *Ke kumulaci veřejných podpor může docházet pouze v souladu s tzv. kumulačními pravidly obsaženými v jednotlivých předpisech upravujících dané veřejné podpory. Pravidlo pro kumulaci kompenzace nepřímých nákladů s jinou veřejnou podporou je obsaženo v § 5 odst. 2 nařízení č. 565/2020 Sb., které má v zabránit „překompenzaci“: „Pokud byla nebo má být žadateli poskytnuta jiná veřejná podpora ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie nebo podpora malého rozsahu podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího oblast podpory de minimis ve vztahu k týmž způsobilým nákladům, kompenzace se snižuje o částku odpovídající této veřejné podpoře nebo podpoře malého rozsahu.“*
- [42] *Uvedené ustanovení nařízení vlády č. 565/2020 Sb. je třeba vykládat v souvislosti s kumulačním pravidlem obsaženým v bodě 33 Pokynů Komise, podle kterého platí: „Podporu lze kumulovat s: a) jakoukoli jinou státní podporou ve vztahu k různým identifikovatelným způsobilým nákladům, b) jakoukoli jinou státní podporou ve vztahu k týmž způsobilým nákladům, částečně nebo plně se překrývajícím, a jakoukoli jinou státní podporou bez identifikovatelných způsobilých nákladů, pouze pokud tato kumulace nevede k překročení maximální intenzity podpory nebo částky podpory použitelné na danou podporu podle tohoto oddílu.“*
- [43] *Vzorce pro výpočet nejvyšší částky podpory jsou uvedeny v bodě 28 Pokynů Komise (tyto vzorce pro maximální výši podpory převzalo české nařízení vlády č. 565/2020 Sb. v § 4, viz níže odst. 49 tohoto rozsudku). Podle bodů 27 a 31 Pokynů Komise by výše podpory neměla přesahovat 75 % vzniklých nepřímých nákladů na emise (jedná se tedy o maximální intenzitu podpory).*

pokračování

- [44] *Stěžovatel nezpochybňuje výklad uvedených ustanovení provedený městským soudem, dle kterého je třeba provést snížení kompenzace nepřímých nákladů o částku odpovídající jiné veřejné podpoře, pokud u obou těchto veřejných podpor dochází k překryvu způsobilých nákladů, přičemž se může jednat o překryv toliko částečný. Podle stěžovatele jsou však způsobilé náklady v případě obou veřejných podpor odlišné (tj. ani částečně se nepřekrývají) - u každé se jedná o odlišnou složku ceny elektrické energie (příčiny zdražení). V případě kompenzace nepřímých nákladů jde o uhlíkovou přírážku a v případě zastropování cen elektřiny se kompenzuje krizové zdražení elektřiny. Kasační soud ovšem přisvědčuje městskému soudu a žalovanému, že v posuzované věci k (částečnému) překryvu způsobilých nákladů skutečně dochází.*
- [45] *Nejvyšší správní soud považuje nejprve za podstatné zdůraznit, jak učinil rovněž městský soud v rozsudku č. j. 9 A 20/2025 - 36, že cena elektrické energie se skládá z mnoha faktorů. Náklady na nákup elektřiny nesené příjemcem podpor však tvoří jeden celek – spočívající v celkové ceně elektřiny, a to při zohlednění množství elektrické energie, které v rozhodném období odebral. Obě posuzované veřejné podpory přitom vychází z totožné spotřeby elektřiny v totožném rozhodném období, a přestože každá směřuje k odlišnému cíli – ke kompenzaci odlišných složek ceny elektřiny – obě dospívají ke stejnému hospodářskému důsledku, kterým je snížení nákladů na odběr elektrické energie pod tržní úroveň.*
- [46] *Stěžovateli tak nelze přisvědčit, že by městský soud v napadeném rozsudku nepřipustně zaměnil pojem „způsobilých nákladů“ za pojem „ekonomické účinky“ předmětných podpor. Městský soud naopak vycházel ze správných obecných východisek plynoucích z judikatury Soudního dvora, podle nichž v případě státních podpor (čl. 107 odst. 1 SFEU) nejsou stěžejní důvody nebo cíle státních zásahů, ale klade se důraz na jejich účinky (viz např. rozsudek Tribunálu ze dne 21. 12. 2022, věc T-626/20, bod 94). V tomto ohledu je pojem státní podpory širší než pojem dotace, neboť zahrnují nejen pozitivní plnění (obdobně jako dotace), ale také zásahy státu, kterými se různými způsoby snižují náklady zatěžující rozpočet podniku (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. 9. 2011, věc C-279/08P, body 75, 86). Městský soud shodně s žalovaným zcela správně zdůraznil ekonomickou podstatu obou posuzovaných mechanismů veřejných podpor, přičemž dospěl ke správnému závěru, že ekonomické důsledky (účinky) obou podpor jsou obdobné.*
- [47] *Ve světle výše uvedeného lze akceptovat závěr žalovaného obsažený v napadeném rozhodnutí, že „způsobilými náklady“ v případě obou podpor jsou náklady vynaložené na zvýšené ceny elektřiny, přičemž důvody, kvůli kterým došlo ke zvýšení cen elektřiny, nejsou rozhodující. Žalovaný přitom vycházel ze stanoviska ÚOHS, které získal na základě svých dvou dotazů, na něž ÚOHS reagoval dopisy ze dne 22. 5. 2024 a 17. 10. 2024 (NSS již na tomto místě předeseílá, že výklad uvedený v obou těchto dopisech není ve vzájemném rozporu, jak se domnívá stěžovatel, podrobněji se k této otázce NSS vyjádří níže). ÚOHS vyložil příslušné kumulační pravidlo tak, že pokud by se způsobilé náklady pro oba druhy podpor za rok 2023 (částečně) shodovaly, případně by nebylo možné způsobilé náklady jednoznačně identifikovat, bylo by nutné při stanovení výše podpory v podobě kompenzace nepřímých nákladů zohlednit podporu poskytnutou v rámci programu podpory na zvýšené náklady na elektřinu. Dále pak ÚOHS konkretizoval, že pokud cena, resp. spotřeba elektrické energie vstupuje*

do vzorce pro výpočet podpory spočívající v kompenzaci nepřímých nákladů a je současně rozhodná pro stanovení výše podpory spočívající v zastropování cen elektřiny za stejné způsobilé období, je třeba zde aplikovat příslušné pravidlo kumulace. Za takových okolností není určující odlišný důvod, resp. právní základ schválení uvedených podpor.

[48] *Kasační soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu (resp. i se závěrem vyjádřeným ve stanoviscích ÚOHS, která měl žalovaný k dispozici), že v posuzované věci je pro výši obou uvedených veřejných podpor podstatná skutečná spotřeba elektrické energie příjemce. O této skutečnosti není mezi stranami pochyb, pokud jde o veřejnou podporu spočívající v zastropování cen elektřiny. To vyplývá ze vzorce pro výpočet způsobilých nákladů na dodávku energie uvedeného v § 8a nařízení vlády č. 298/2022 Sb. [resp. bodu 36 rozhodnutí Komise SA.107138 (2023/N)], podle něhož způsobilé náklady představují rozdíl mezi průměrnou jednotkovou cenou v rozhodném období a průměrnou jednotkovou cenou v referenčním období (od 1. 1. 2021 do 31. 12. 2021), jež je následně vynásoben koeficientem 1,5 a kvantitativně omezen 70 % množství energií odebraných v referenčním období.*

[...]

[51] *Lze tak shrnout, že způsobilé náklady obou veřejných podpor se z části překrývají. V tomto je možné souhlasit s žalovaným, že veřejná podpora v podobě zastropovaných cen elektřiny se vztahuje k celkové ceně uhrazené za elektrickou energii (na „celý účet na elektřinu“), která v sobě zahrnuje rovněž složku odpovídající nepřímým nákladům. Je tak nutné uplatnit kumulační pravidlo stanovené v § 5 odst. 2 nařízení vlády č. 565/2020 Sb.*

[19] Závěry citovaného rozsudku lze plně vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Současně Nejvyšší správní soud nespatril důvody, pro které by se měl v otázce uplatnění pravidel kumulace zmíněných veřejných podpor odchýlit od závěrů tohoto judikátu. Ty jsou v nyní posuzované věci o to spíše relevantnější, neboť kompenzace nepřímých nákladů v případě stěžovatelky byla udělena podle § 4 odst. 3 nařízení č. 565/2020 Sb., namísto § 4 odst. 2 zmíněného nařízení (jako v případě, kterým se zabýval citovaný rozsudek), kdy v případě stěžovatelky je v rámci vzorce pro výpočet výše kompenzace $A_{maxt} = A_i \times C_t \times P_{t-1} \times EF \times AEC_t$ jednou z veličin skutečná spotřeba elektřiny (AEC_t).

[20] Lze tedy shrnout, že napadený rozsudek je zákonný i přezkoumatelný, v důsledku čehož nebyly naplněny důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2026

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu